

Leven in vlagen

In 2009 debuteerde Sylvie Marie op 25-jarige leeftijd met de bundel *Zonder*. Afwezigheid was daarin een hoofdthema. In haar nieuwe bundel *Toen je me ten huwelijk vroeg* is er meer plaats voor samenzijn – zonder dat geen huwelijk - maar verlies en gemis blijven voortdurend op de loer liggen. Net zoals Maries debuut cirkelde rond één sterke cyclus, 'Moedermomenten', springt in haar nieuwe bundel de reeks 'Posities van perfect geluk' uit de band. In zeven gedichten wordt een samenzijn gecreëerd dat los is van tijd en ruimte, een 'vacuüm', een 'kolk' waarin de geliefden even volmaakt van en voor elkaar zijn. Maar die harmonie blijft niet de hele bundel duren: 'het leven gaat nog het meest in vlagen hier', klinkt het elders. De tedere reeks 'Jij, de stilte', een reactie op een gedichtencyclus van Willy Spillebeen, thematiseert het omgaan met de dood van een geliefde. En in de titelreeks kijkt de spreker in de toekomst van haar relatie: 'wie zouden we een voor een samen verliezen?'. Het 'perfecte' geluk moet dan ook met een korrel zout genomen worden. Marie beschrijft sober maar doeltreffend de vage angst die we voelen zodra we dan eindelijk eens menen gelukkig te zijn. Op haar sterkst is deze dichteres als ze de anekdote, die meestal de basis vormt van haar gedichten, loslaat en haar beelden durft door te denken. Dat geeft haar poëzie een autonomere, meer objectieve kwaliteit. Het hoogtepunt van haar nieuwe bundel is zo'n gedicht uit de cyclus 's nachts': 'omdat ik geen vis meer wou zijn, wierp/ ik me ooit uit het water', begint het. Maar vanop de oever verlangt de mens geworden vis terug naar de zee. De slotstrofe klinkt bevrijdend en verontrustend tegelijk: 'de zee zou de zee niet zijn als ze/ mij niet schuimbekkend verwelkomde./ ik heb inderdaad naar adem/ gehapt.'

Bart Van der Straeten

Sylvie Marie, *Toen je me ten huwelijk vroeg*, Uitgeverij Vrijdag/Podium, ISBN 978-94-6001-113-9, 15 euro.